

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

ledende Poster i ikke alt for høj Grad er besat med Tjenestemænd, der nærmer sig den normale Aldersgrænse.

Det er ikke med Glæde, jeg forelægger dette Lovforslag. Jeg gør det, fordi det er nødvendigt for Banernes Økonomi. Det vilde have været at foretrække, om Spørgsmaalet kunde være løst ad Frivillighedens Vej derved, at tilstrækkelig mange af de gamle ansatte havde fulgt den af Generaldirektøren med Organisationernes Tilslutning rettede Henstilling om af Hensyn til deres Etats Vel at træde over i Pensionisternes Række, og jeg føler Trang til her at takke de ikke faa, som loyalt har bøjet sig for den modtagne Henstilling.

Forholdene ligger altsaa — sagt som Resumé og i faa Ord — saaledes:

Statsbanerne har allerede nu et stort Antal fast Personale overtalligt, og dette kan ikke ventes nedbragt ved normal Afgang, men vil vokse i de nærmest kommende Aar. En Reduktion er derfor nødvendig, og det maa under saadanne Forhold være det mest hensynsfulde mod Personalet, at det bliver de ældre, som kan gaa af med fuld Pension, der maa vige Pladsen. Det er rigtigt, at de derved maa forlade Tjenesten nogle Aar, før de havde forudsat, og dette er selvfølgelig beklageligt for disse; men ingen af de gamle, som Loven vil ramme, vil formentlig henvise til, at en Afskedigelse af den unge Arbejdskraft vil være Vejen ud. Og bagved de gamle staar en Række af yngre, men veltjente Tjenestemænd i deres bedste Arbejdsalder, som ogsaa — og med Rette — kunde tale om bristede Forudsætninger for deres Vedkommende, hvis Loven ikke kom.

Ved de administrative Tilpasninger og Forenklinger, som allerede er sket eller er under Forberedelse, og som har været nødvendige for Banernes Økonomi, er saa mange Avancementsstillinger forsvundet, at det vil betyde en stærk Forringelse af deres Fremtidsudsigter, hvis der ikke nu ved den midlertidige Nedsættelse af Aldersgrænsen skaffes Luft for dem gennem de Avancementer, som denne tidligere Afgang vil bringe.

Jeg vilde gerne i denne Forbindelse sige, at de yngres Avancement til de ledige Chefstillinger ikke alene er i disses Interesse, men ogsaa i Statsbanernes. Jeg har hørt den Indvending, om Banerne nu ogsaa uden Skade vilde kunne undvære de gamle Chefers mangeaarige Erfaring, og jeg skal ikke i Almindelighed underkende

den Værdi, en ældre og erfaren Mands Raad eller Dom har. Men under de nuværende Forhold ved Statsbanerne, hvor de hidtil gældende Former for Driftsøkonomi og Arbejdsmetoder søges omlagt med Tilpasning til de ændrede Vilkaar, Banerne lever under, og ved Bortlægning af Administrations- og Forretningsformer, som ikke længere er tidssvarende — under saadanne Forhold vil den kloge, ældre Chef selv finde, at hans Erfaring om Fortiden ikke opvejer, men vel endda hindrer den Tilpasning til det nye, som hans yngre Efterfølger vil repræsentere. Der er for mig ingen Tvivl om, at det har været saadanne Overvejelser, der har ført til, at adskillige ansatte i Chefstillinger har ladet deres mulige personlige Ønske om at blive lige for deres Etats Interesser.

Til Slut endnu kun en Bemærkning i Anledning af nogle Udtalelser, det konservative Partis Formand, Hr. Christmas Møller, er fremkommet med paa det konservative Partis Landsmøde i Fredags eller Lørdags om dette Spørgsmaal. De findes gengivet i „Berlingske Tidende“ for den 9. Oktober med Overskrift „Brutaliteten overfor de 65-aarige“. Gengivelsen lyder saaledes:

„Under en Omtale af Besparelsesforslag vendte Taleren sig stærkt imod den enestaaende Brutalitæt og den ulovlige Krænkelset af det Tillidsforhold, der skulde bestaa mellem Staten og dens Tjenestemænd, der var blevet udvist, naar man havde sendt de 65-aarige Afskedigelset, endnu inden Loven var vedtaget. Denne Krænkelset (tilføjedet Hr. Christmas Møller) vil vi under alle Omstændigheder vende os imod.“

Hvis Udtalelsen er rigtigt gengivet, vil jeg antage, at den ogsaa rigtigt er at forstaa saaledes, at det egentlig ikke er Tanken om at afskedige de 65-aarige, han vender sig imod, men imod den Fremgangsmaade, der er udvist imod dem ved at sende dem et Afskedigelsesvarsel, inden Loven er vedtaget. Maa jeg da vende mig mod det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og bebrejde ham, at han paa et saa højtideligt Sted som et Landsmøde har udtalt sig om et Lovforslag, som han paa daværende Tidspunkt ikke kendte. Thi nu, da det foreligger, vil han formentlig ikke kunne gentage disse Ord. Og vil han det ikke desto mindre, saa maa jeg tage min rigelige Andel i disse Bebrejdelset for udvist Brutalitæt o. s. v. Men saa maa jeg samtidig betroh ham, at det, der er sket fra min Side, er